

מניד משנה

ואינו מקדש על היזן אשר שטח ריו לסודרה. ומוצאות ופלברך על היין ביום השכת קורם
שביעוד מוגדרת שנייה. וזה הוא התנראה קידושה רכה, מברך בורא פרי הגפן בלבד

וְאָסֹר לִ

שבשנה ויצו וא' ומשבצת והוא יברך טעדרו נמר סעדתו ונטול רדו ומברך ברכת המזון על הבוט ואחר קר מבידל עליון, ואם היה בתרוק השתרה פוסק מבדיל ואחר קר חור לשתיתו: יג' הוה אולן גנמר אכליתו עם הוכנות שבת מברך הברכה המזון תחלתו ואחר קר מקדש על כוס שמן, ולא יברך וקידש אל בוט אחד שאין עושן שתי מצות ברכות אחת. שמכות קידושין

א' יש לו לאם קדושה בורא. פרק פטול
הפטול (בבבון כ"ז) מארך מושגנו
הנזכר לעיל, כי אם לא יתאפשר לאמון
בבבון כ"ז, לא יוכל לאמון בפ' פטול

הרבנות הראשית – ישיבת חזון איש ורבי זאב פרומר סעודה, נכל הגדתנו וקממן:

מנדל עוז

אגחות מימוניות

הפלראם הלהג' שארוזות פ"א

ט-הנְּבָאָה (טַרְבֵּז)

הרבן' (טב"ז)

ח שבעות הפקדון וכו'. וזה מוכיח לנו מה שאלת
יוזם מפוזר העדום וקייל, וכמו כן
מניח מוטס לכטול מה ברכ נקם: שנאמר במתוך
הנקרת שבעה הפקדון, לע"ס סאה' כה
ו הרוי זה אונס וסדר מבלוט. אף אין כהומש ו

הנחות מיריגונורו
1. [ג] פסק רב יהודאי גאון שבכללו זה מי שנשבע שלא יוכנס לתוך
בתוחבת ר' זר דודיה ובכון יוסף טע' ע"כ ; [ג] שען כי
כמוה שנשבע בראטער ר' זר התם נמי שינה ומי

Adret, Solomon ben Abraham

(4)

ספר

שאלות ותשובות

הרשבייא

חלק ראשון

[פרק ב]

חיברוו האדם הגדול בענקים, שושנת העמקים, סיני
ועוקר הרים, כבודו בדור דורות. מנהת שמן בלולה,
מאור הגולה

רבינו שלמה בן אברהם בן אדרת ז"ל

שאלות ותשובות של המלך שלמה בעטרה שעטירה
בנופך ספר וכל ابن יקרה, משם רועה ابن ישראל
ולכל בני ישראל יהיה אור במושבותם

נדפס פעמי ראשונה בפולניה שנת רצ"ט
ועתה יצא לאור בהדפסה חדשה, באותיות
מארחות עינים מוגה ומדויק ע"פ כתבי
יד ורפוסים ישנים בתוספת אלפי מראי
מקומות ומפתחות מפסק ומקוטע בצורה
חדשנית אשר לא היה עדין בכושם הזה

שנת תשמ"ט לפ"ק
מכון תפארת התורה
פעיה"ק ירושלים חוכב"א

בגנון קונם חזיר עלוי וכדמישמע החיה [מקות כב, א] דיש חורש תלם אחד וחויב עלייה שמנת מלקיות רתקא מקשה ולימני דקאמר שבועה שלא אחרוש בזים טוב ובחול, עד דאייגטריך לתרוצי אסור قولל

לויות ליה, ואמ' איתא הוה ליה לאקשוי בקונם.
תשובה כך מוקובל ומוסכם בידינו אף על פי שאין
[כ] דעת כל רבות זיל', שאין הנדרים חלים
על דבר מצוה אלא בביטול אבל בקבום מצוה כגון קונם
אכילת חזיר עלי' לא. והראיה העולה בידינו על זה מדתנן
בפרק אלו מותרין נזירים י', א' ^{ו'} ש' נדר בתוך נדר ואין
שבועה בתוך שבועה, הריני נדר אם ואכל הריני נזיר אף
אוכל ואכל חיב' על כל אחת ואחת. פירוש חיב' למנות
נזריות על כל אחת ואחת מן הפעמים שאמר הריני נזיר
באותה אכילה לנדהלו עלי' ב' קבלות נזירות. אף על
פי שללה נזירותו אכילת בכיר זה אף על פי שאין שני
אכילות חלות על דבר אחד, ובכדי נקט אם ואכל דהוא
הדין לאומר הריני נזיר היום הריני נזיר היום או הריני
נזיר למחר למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה כדאית
בגמרא. אבל באומר hari אני נזיר אינו חיב' על אכילה
אתה אלא דרך שהוא חיב' בשבועה. שאך בנזיר
כיוון שאמר hari אני נזיר נאסר בענבים, וכשחזר ואמר
הרי אני נזיר נאסר בענבים אין אישור שני חל עלי'.
ולא אמרו נדרים חלים על דבר מצוה שאיני ואכל, אבל נבילה
ובביטול מצות עשה כגון מצה שאיני ואכל, אבל נבילה
שאני ואכל לא לפ' שאין אישור חל על אישור. אלא ע"כ
חיב' למנות שתי נזירות קאמר. ואם נפשך לומר דחיב'
ב' מליקות על אכילה אחת של ענבים דקאמר דומי' דאין
שבועה חלה על שבועה ממשום נדרים חלים על
דבר מצוה ואפי' באיסור הבא מעצמו. מהא כוה דאישור
נזירותו גרם לו ממשום חזות קרא ונember ו, ב' נזיר להזיר
שהנזירות חלה על נזירות נזירים י', א' והוא הדין בנדרים
באומר hari עלי' בכיר זה דגלי' כאן קרא דאפי' על אישור
חולין ובאיסור הבא מעצמו. ולעולם באומר hari אני נזיר
היום או הריני נזיר למחר או מונה שתי נזירות מוחלחות
לפי שתיהן חולין אחת. ומאן דאמר אין נזירות סבר
דאין נדרים חלים על דבר מצוה אלא על מצות עשה.
וכדרישין ונש' טו, ב' מכி ידור נדר לא יחל דברו נember
ל, ג' והרי הוא שאינו מיחל אבל מיחל הוא החפצי' שמי'ם
אבל על אישור כולם כלל לא. הא ליתא,adam כן כיון
דבנדרים קיימין אמר שבק תנא נדרים ונסיב' ליה נזירות,
לייתני נדר בתוך נדר כי'ץ אמר קונם בכיר זה עלי' וחוזר
ואמר קונם בכיר זו עלי' ואכל חיב' שתים, אלא ודאי משום
דלא משכח בנדרים נסיב' לה' בנזירות. ומשום דנקש

הנתקן

7 שאלת טרי שנשבע ליעbor על דברי סופרים כגון
לאכול גבינה של גוים הן בביטול מה
שהחיב לעשות הן בקיומו הן בעשיות מה שהמזהר
מהם שלא לעשות או לעשות, אם שבועת בטוי
חלה עליו אם לאו, מצינו בו סוגיות הלוקות
בתלמוד. והנה בשלישי של שבונות נדה, אין נראה
דشبועת בטוי חלה על כל דברי סופרים וכן בעניין
משכחת לה בלוא זהה וכן וכן בסוגיות נשבע לחדע
לעצמו נב"ק אא, וכן בריש פרק יום הכהנורים זיומא
ענ, ב, ובריש נייר ה, אין בעניין (א) קדושא ואבדלתא
נרא החפה. וכן מצינו לד"מ ז"ל נשבות פ"א
חין שהנשבע להתענות בשבת לוקה משום שבונות
שווא אף על פי שתענית בשבת מדברי סופרים. וכן
במנגת תענית אמרו מי שנשבע להתענות בשבת
חרוי זו שווא. ואמרת להאריך בוה ואם יש עוד
ראיות להביא אותן.

תשובה מי שנשבע לעבור על דברי סופרים הן בביטולן
הן בקיומן שבועת בטוי חלה עליו כדמותה
היא שמעתה דMSGחת לה בלוא והן והיא דפרק יום
הכהנורים דאמרין החותם וריש לקיש אמר לא MSGחת לה
אלא במפרש חז"י שיעור ואליבא דרבנן או בסתם ואליבא
דר' עקיבא. אבל (אותם) דריש מסכת נייר לאו
МОוכחה מידי וליכא מינה לא סיוע ולא חיובთא. דההט
ה"ק וכי מרשבע מהר סני הוא שהתורה רבתו לאסור וכי
אתיא אויריתא לרבות מדרבנן, וזה היא הגירסה הנכונה
והכי גritis רבינו חם ור"מ ז"ל וכמודומה שהיא מוכרתח
זיהא מ"ש ובינו בה"ד סי' קט. ומה שכבתה שכותב רבינו משה
במז"ל שהנשבע להתענות בשבת לוקה משום שבונות
שווא. ומשמע (לן) [לא] מדבריו שהוא ז"ל סבור שאין
שבועה חלה על ביטול דברי סופרים שהרי תענית בשבת
MDBורי סופרים. אפשר לומר שהוא אסור להתענות
DAOРИתא מואמרין בברכות זט, ב, אלא מעתה שבות
וימים טובים דעל כרחך יכול hic נמי, אלמא שבות
צרייך לאכול פת DAOРИתא ומיא דמים טובים דהינו
ראשון של פטה דרבנן ביתה [שםה יב, יח] בערב האכלו
מצות הכתוב קבעו חובה נסחים קב, א. וכןليل ראשון של
סכות דגמرين חמשה עשר מחוג המצוטות [טוכה כו, א]. וההיא
דמגלה תענית נמי אפשר דמהאי טעם הוא, דסבירא ליה
כמהן דאמר בעירובין [מא, א] אסור להתענות מפני שלא
יכנס בשבת כשהוא מעונה.]

תרכז

Schneerson, Menahem Mendel, 1789-1866

6

ספריי - אוצר החסידים - ליבאויטש

קובץ
שלשלאת האור

שער
ראשון

היפל
חמיישו

ספר

צמח צדק

שאלות ותשובות

משלחן ערוך אורח חיים

מאת

כבוד קדושת אדוננו מורהנו ורבנו הנדרול הגאון האמתני האלקי
חסדא קדישא אויר עליים נור ישראל ותפארתו קדושה לה'

מן רנא ורכנא **מנחם מענדל** נבג"ם ז"ע
מלובאויטש

אשר השיב לשואלו דבר לברך ולבן עמוקה של ההרכה גמעשה

• • •

הוצאתה חדשה

נסדר מחדש באותיו מרובענות עם תיקונים עפ"י וככתי"ק
עם חלק שער
שירית שנ澤פסו בכמה ספרים והוספה מכח"
סודרו מחדש ע"ס הרשי"ע

יזא לאור על ידי מערכת
„אוצר החסידים“

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקווי

שנת חמישת אלפים שבע מאות חמשים וארבע לביראה

שכמ"כ אצל איזומיר הגאון ז"ל שהוא היה הקורא תמיד לא היו מוסיפים על זו קוראים אף בשכבה שיש בו חתונה וכו'. אך אם נזכר ממד להוסוף בשכבה שיש בו חתונה, אז יש עצה אם היותר על השבעה קוראים יקראו בעצם בס"ת בקהל רם. א"כ אין אישור גם לדעת המ"ב ודועמיה:

אח"כ אמרתי דיל' שאף לשיטת המ"ב אין זה דומה להדין של התוספתא שבש"ע ס"י קמ"ג ס"ה. דהכא כיו' עכ"פ זה העולה לתורה המברך הוא ודאי יצא "יח עיי" שמיעה ומחיוב שמיעת התורה בצדורה. שזה ה"י התקנה שיקרא בצדורה בשbill שמיעת התורה כמו"ש הרמב"ם ר"פ י"ב מהגמרא דב"ק (דפ"ב ע"א). וא"כ זה העולה שושמעו היטב ביתר שאת משאר הצדורה. יכול לברך על שמיעה זו שושמעו התורה בקייאתה בצדורה. ואינו מברך על קריית הש"ץ בלבד להוציאו מבדר. וא"כ מברכה. כי"א מוציא י"ח עצמן. שחייב לשמעו בצדורה. דושמעו בקדורה. אף ש"ל שהברכה לא שייך בשbill שמיעת י"ח במעטם הצדורה בא' בשbill שמיעת עשו דהא א"ל קוריון בדורה בפחות מעשרה. אין זה מוכחה דעת"פ שצ"ל לשורה מי לנו הערב שככל העשרה שמיעים היטב ואעפ"כ מברך הקורא. וא"כ כל יחיד העולה לתורה במעטם עשרה. אעפ' שאנו קורא רק שומע כיוון דושמעו בקדורה שפר' יכול לברך על שמייעתו תורה בצדורה ולא על קריית הש"ץ בלבד. כ"א על שמייעתו ממש. היינו על שמיעת ייחד השומע בקדורה במעטם הצדורה. וא"כ את"ל שעל שמיעת ייחד א"א לברך ועי' ש"ע ס"י נ"ה ס"ו ובט"ז שם סק"ד בשם האגור ובמ"א ספק"ח. ובש"ע בס"י קכ"ד ס"ז ובט"ז שם סק"ב. מ"מ הר' הוא מוציא בברכה זו את כל הצדורה השומעים שגם עליהם חיל חיב שמיעת הברכה. והוא מוציא אותם י"ח. כמ"ש בתשו"מ"ב הנ"ל. וכן גבי סומא מבואר בהמ"ב דמצרף טעם זה ג"כ דהוא עצמו בקדורה כיוון שומע. וגם מפני ישוכן לקורות בעצמו אחר הש"ץ. הר' מצרף טעם זה ג"כ דהיל בקדורה בנחת וכו'. א"כ י"ל אף לדבריו יוכלו להוסוף על שבעה קוראים בשבת אף שהש"ץ קורא. משום ש"ל הדברכה חלה גיב' על קריית העולה בנחת או אפילו על שמיעתו. אך כיוון דזה אינו ברור כלל. עכ"ז ודאי אין להוסיף כ"א בשבת שיש בה חתונה ואף בזה טוב יותר להחזיק בהmanagement שאין מוסיפים על זו כלל. כמ"ש הבית ירושל. אם לא כשייש צורך:

וקצת ראייה מהא דקטן קורא בתורה אבל אין פורס על שמע מפני שאנו מוציא את הרבים י"ח. וא"כ במ"ב בקריאת התורה אינו מוציא את הרבים י"ח. כמו שאין מוציאו י"ח בקדורה מגילה. וכיוון שכון איד קורא בתורה ומברך. שהרי לפמ"ש המ"ב אין מובלין אלא בשמשיאת דדי' חורבთ. והרי הקטן אין מוציאו י"ח. עכ"ל דעל קריית עצמו בצדורה ג"כ יכול לברך איד עכ"פ שאין מוציא את הצדורה י"ח. ומ"ש הכל עולין למנין זו עכ"ל דאיך שהחייב לקורות וכו'. אבל אין החיב על הצדורה ממש שישמעו קרייאת זו. ר' שז"י היה קוריא. ולא דמי בקדורה מגילה שכ"ל א' חייב לשמעו על המגילה. וא"כ עכ"ז הקטן על קריית עצמו מברך כמ"ב השומע מהש"ץ:

סימן ל"ו

מה שהקשה כבודו לפמ"ש בתשו"ר הש"א ס"י תורי"ד דהרבנן"ם ?
פ"א מה' שבועות ה"ז ס"ל דמן התורה מוחויים בשכבה לאכול כוית פט כמו בלילה וראשונה דפסח. א"כ לירש לקיש דט"ל חיצי שיעור מותר מן התורה א"כ כshall יהכ"פ בשכבה יהיה מוחויים לאכול כוית פט בייהכ"פ דהא שיעור אכילת יהכ"פ והוא בכוכבתה שהוא גדול מכוית וזה פלא:

הנה לא מיבעיא לפ"ז תשוי' מהרלנ"ח ס"י ק"ג דקל"א ע"ב ועי' דס"ל אף לר' אם נשבע לאכול חיצי כוית נבלה

בברא"ש והר"ז והש"ע דאך אם הש"ץ לבדו קורא מברך הברכות במספר העולים. והוא מבואר בש"ע ס"י קמ"ג ס"ה והוא בחרא"ש פרק הקורא עמוד וושוב ס"י י"ז. ובהר"ז לשם. ומkor הדברים מהתוספות בגיטין פרק הניקין (דנ"ט ע"ב). אמן הר"פ שם והרמב"ם פ"יב ה"ז לא ביארו כן ועי' ב"ש ב"מ אפשר ס"ל בדברה"ג באמצעותו וחותם מברך. אך דוחק דהא הביאו ראי' מהה' שכורא במקום לו' שמברך וכו'. והוא מהתוספות פרק הניקין (דנ"ט ע"ב). ומושך מkor דברי הרא"ש ס"י י"ז ה"ז. ועי' מוה בתשכ"ז ח'ב ס"י קפ"ג שכוב ומה לי' שמיעה העיל. פעמים ומה לי' שביע פעמים. אך בתשו"ר להרמ"ן ס"י פ"ז נזכר בדיון החוספתא ג"כ ר' ר' כמ"ש הר"י' ור' ור' דין כהן אחר כהן פ"ז ג"ש בגנואה כי אמרינו באומו כהן כלומר שאתו כהן ראשוני קורא ויושב וחזר ועומד וקורא. בצל"ל יעוש. ואם ס"ל בחותסנות הר' לא צריך לעישב בין שחוור וمبرך. ולכון אף דס"ל להר"י' ור' ור' דין דג'ב' ס"מ דהרבנן' פ"י דהרבנן' ס"ל דג'ב' אחד קורא פעמים א"צ לחזור ולברך אפילו לא מי דתיכון התלמוד שלב אחד יברך דהינו בשחוור אונשים מיהדים לא כשאיש אחד קורא שביע פעמים או אפילו בפ"ז א"צ לחזור ולברך. לבן צ"ל עומד ווישב. מיהו ה"כ מ"פ דהרבנן' ס"ל דג'ב' צרך לחזור ולברך רק שצ"ל ג"ב' יושב ועומד. עכ"פ נוחזר לעניינו דההבראה ה"י לומר כשהש"ץ לבד הוא הקורא ז"פ די' שיתנהג בהברכות כדי המשנה. אך מאחר שהתוספות והר"ז והר"ז והטוש"ע פירושו בהדיא דצרכיך לר' ז' פעמים פשיטה ופשיטה דהיכי נתקנן. אבל עכ"פ ודאי לא יעלה על הדעת שיקרה יותר מז' פעמים בשבת ותחמשה פעמים בז"ט. דלא שייך כלל בזו אבל מוסיפין עליה. שהרי א"א להוסיף קוראים דליך מי שירודע לקורות. והחzon מה שקורא ז' פ' והשוו' ר' ר' כוון קורא שמיעת הקראת העולין לתורה עבשו שאין יודען רק לקורות בלבד. והעיקר הוא קריית הש"ץ א"כ א"כ להוסיף יותר על ז' קוראים. דיש בזו חש יותר מברכה שאין צרכיה. דאיך יברך הננסף על מה שהש"ץ יקרא והש"ץ א"צ לקורות ודאי יותר ממניין הקראים שצ"ל באותו יום. והיל כדי שבנה שאין להוסיף משלשה. כמ"כ בשחרית עכשו שהש"ץ קורא א"א להוסיף יותר משלשה. אמן ס"ז לפ"ז המ"ב והפוסקים הראשונים נשענו עליהם דס"ל שהסומא עולה לתורה אף שאינו קורא כלל רק שומע. א"כ עיר ברכת העולה לתורה הוא על קרייה של הש"ץ. אבל לפ"ז הר"א' ששבט ולא מסתבר שהוא יברך על קרייה ש"ץ. א"כ לדידיה על קרייה עצמו מברך. لكن לפ"ז י"ל רשותם להוסיף דליכא מי שירודע לקורות. והחzon מה שקוראים ג"כ בנתה. וקושיות המ"ב על הרא"ש י"ל בינו דהאו ג'ב' בצדורה אף שקורא בנתה היל כדי שנים קוראים בתורה יחד. דאו אחד מברך והשוו' יוצא בברכתו. ואע"ג דק"ל בתורה אחד קורא. ולא שנים הינו מושם דתרי קלא לא משתמע. וזה כשקוראים שניהם בקהל רם. אבל בשחא חד קורא בנתה שר'. לכן ס"ל דבכחה רשיי לביך אף הקורא בנתה. ואני זה דומה לקריאת היחידה שלא בצדורה. ועיין בהריב"ש ס"י ר"ז משמע לאורה ג"כ וכו':

קיצור. וכיון שאם הש"ץ עצמו היה מברך לא היה רשיי לברך וזה משבע פעמים כמ"ש בש"ע ס"י קמ"ג מגברא דאתני מיניה. אך הר"א' ור' ור' ש"ע על קריית הש"ץ לא עדיף עצמו מברך אף שקורא בנתה והש"ץ יוצא בברכתו. א"כ לפ"ז יכולם להוסיף על שבעה קוראים. עכ"פ מי יכנס עצמו בפלוגתא דרבוטה לכון אין להוסיף כלל על שבעה קוראים:

ו ובן ראייתי בספר בית ישראל במסכת מגילה פרק הקורא עומד ווישב ס"י ט"ז לאחד שהביא דבורי המ"א כתוב ובקצת מקומות אפילו בחתונה וברית אין מוסיפין. וכמו דומה

הנה דברי הרמב"ם הנל שהביא הרשב"א בתש"י סי' תרי"ג
אבל דאת לידן נזכר בהם. והנה הטואיה היבא זה
פסי" תקע"ו ועי"ט טור ססי" תי"ח גרשין בירושלמי. והוא בירושלמי
ובבב"י רפ"ח הביא שהגמ"י
ובב"י דתענית סוף הילכה ייב. ובבב"י רפ"ח הביא שהגמ"י
ב"א מהל' תענית מפרשין הוא דמר בריה דרבينا הוה יתיב
תעתניתא قولא שאთ לא לבר מעצרת ופורים ועיווכ"פ כדאיתא פ"ז
פסחים (דס"ח ע"ב) היינו גם בשבות וו"ט אפי' שלא בתענית
לולום. א"כ נ' דלא ס"ל הא דהרמב"ם. דהוי חוווב מדאוריתא.
הרשב"א בתש"ו שהביא הבב"י שם ייל דס"ל כהרמב"ם. וככפ'
הרשב"א כן פ"ז בתוספות פרק שלשה שאכלו (דמ"ט ע"ב). והרמ"א
ש"ע סי' תרצ"ה ס"ב בהג'ה שהתריר להתענותות תענית הלות
פורים ע"כ מפרש דברי רבينا כדעת הגמ"י. אף שהגמ"א
ירץ נל' כוונתו כו' אין זה מספיק לפ"י הרשב"א לדידי' ס"ל
א"כ כל להתחילה בפורים ת"ח. אלא ממשען דרמ"א ס"ל בהגמ"י
יעי' במג"א רס"י תרד"ז מזה ועיין באלי' רבא סי' תקל"ט סק"ז.
הנה בין לפי' הגמ"י בין לפ"י הרשב"א יש להקשوت למה לא
כל מר בריה דרבינה כוית בשבת וו"ט וקיימים מצות אכילת
בבב' וגם קיימים התענית דהה בתענית יווכ"פ אין החוווב כ"א

ר' עוז נראה דאפי' אם هي' ביהוכ'פ' רק ל"ת גרידא לא שייך

ההשכחה מושם דאסור להפשיר במקומות שאין היד שוללת דברי ומינה דلت'ק מותר במקומות שהיס'ב. וכיוון בגמ' דילן לא אמר רק דברי ת'ק והשミニו דעת החכמים האוסרים א' באדרבה מוכח דשים דילן ס' לדמות להפיג ציננת אפילו במקומות שהיס'ב וכת'ק, וכן נלע'ד שבמקומות שיש צורך גדול בגזע מי' שמשקה קר מזוק לבריאותו וצמא לשחות ואם יעים רוחוק מה אש לא יתחכם עד זמן רב המקיים וטומך על דברי סה'ת וסמא' הגהמה'יר אין מזוחיחין [אותו]. שהרי לפ' רמב'ם ורשי' שרי' לאפשר להפיג ציננת יש להקל אפליו בקרוב לא עבדי בה עובדא וא' כל דהה' כדברי הפוסקים.

סימן לח

נשאלת: על חולה המטוכן מאי שנסתכן פהאום ורבcis
אומרין שהוא מתולעים אי שרי לעשות לו סגולה
שקרוין אווש גיסין עופרת שיש בזה מלאכה גמורה וחיבור החטא
הרבב"ם והביהו המג"א סי' שי"ח המתיר אי' מכל מיini
מתכותכו' והאיש היוציא העופרת אומר שריפה ומנה ושיליש
לחולי תולעים:

לכוארה יש למדוד הימר מלשון השיע"ס "שכ"ח ס"ד כל מה שרגילים עושים לו בחול כו'. אך מא"ש הרמב"ם בפ"י המשניות פ"ח דיומא (דף ב' ע"ז) יש למדוד לא כוארה לאיסור שהרי על מה שנינו מ"י שנשכו כלב שותה אין מאכילין מחצר ובבגד שלו פי' הווא זל שהטעם משומש שוזה דרך סגולה בלבד ולא שפואה ואין דוחה איסור ע"ז והובא בש"ג שם. ובתו"ט. וא"כ ממש בנ"ז דמ"ש איסור שבת מאיסור בהמה טמאה אדרבה שבת בסקליה. אולם מפרישי שם נ"ז שאיןו מפרשנו ר' רק משומש שאנו רפואה בדוקה והוא נ"ז אילו הי' בדוקה גם שהוא ע"ז סגולה שרוי ובהכי ניחא ההיא דקמי' מומחה שבשבת (רט"א סוף ע"ב). בחוללה שיש בו סכנה כו'. ולעיל מינני נמי אמר אפי' נקט לי' נידידי כו'. עי' ס' מקור חיים ס"י תש"ז סק"ה. ואפשר דהרבנן מודה בבדיקה ומירוי באינו בדוקה. ואין להביא ראי' לאיסור בכנו בדוקה מה היא דקמי' בזמנן שאנו מן המומחה דשא"ה שיש תקנה שלא יצא לרהייה. ולכוארה גם בזאת יש למדוד הימר מ"מ והביאו המ"א ס"י תש"ז סק"ד שבחוללה שיש בו שכנה שעושין לו אפי' דברים שאין במניעת הדבר החוא סכנה. הבינו זל סע"ד ממאכלי' ורפואות כו' וגם יציקת העופרת גאגילים לעשות לו בחול עכ"פ. ובאמת שזה לא כוארה נגד דברי הרמב"ם התנ"ל אע"פ שאפשר לחלך דכאן מ"מ יש מעלה בסגוליה שאם תועליל ייה' צורך גדול והצלה نفس ולא יהא ספיקא גרע ואנדז'ר שאין בו רק צורך קצת כודאי (ועפמ"ג סק"א שהקשה הרי נפשות דוחה ויל' דמיורי בסגוליה שהיא ס' שמקור דין זה ומראבאי' והוציאו ממשנה דיומא התנ"ל דמיורי בכח'ו וסיל' כהרמב"ם בפ"י המשניות שם) והיתתי סבור לומר דבאמת ייל' שהרמב"ם לא כלל דין של המ"מ ויש ליתן קצת טעם אם נאמר שזה תלוי במחלוקת אם שבת דוחוי' כדעת הרשב"א בת' ס"י תרפ"ט והר"ן שאובאו ב"ס' ס"כ' או כדעת הר"מ והרא"ש פ"ח דיומא דשבת

בהתהענigkeit שבשת וו"ט ולמר כדיאית ליה משום דעתוג הוא לו
ולומר משום תענית חלום. לכן לא אכל גם כוית כיוון לדידי
המוצה להתענות ציריך להתענות למזרי. והדברים קיו' אף פעמים
ליוהכה' של להיות שבת אף לר'ל. עי' ב'פ'ב דסוכה (דכ'ז א')
תודה' אי בעי אכילה. ועי' פרק שלישי שאכלו (דר'ט ע'ב) תודה'
אי בעי אכילה וביחדיו הרשב'א שם ד"ה תפלה דוחבה. פ"י
דחויב האכילה שבת משום דכתיב וקראת לשבח עונג ואין עונג
בללא פת. וא"כ הרוי יש דעתה דחויב. העונג שבת איננו מ"ת
כ"א מ"ט כמ"ש איזומ'ר הגאון זיל רסי' רמ"ב בשם
ו בס"ר רפ"ח ס"ב כי' שמות סעודת שבת אינה אלא בשבייל
עונג כו. ועיין בש"ע סי' רפ"ח ס"ג והගרא"ה הביא מ"ש בש"ע
ס"י כס"ז ס"כ אפי' בשבת כו' ובמג'א שם ס"ק מ"א דאכילת
שבת כו' משום הנאות דה מאכילת פטור כו. ועי' בש"ע סי'
תקתק"ח ס"א שכח ואכל כוית איביך תעניתו וע"ש ב"ב דהרא"ה
ס"ל דוקא בכוכחותה והרב"י פסק כהרא"ש. דכן הוא הגירושא
שלפנינו ג"כ בירושלמי בנדרים פרק קומן יין הלכה א' וע"ש
מזה בתוספות קה"ע ד"ה נדר. וע"ש במראה הפנים דהריב"ש
ס"י רפ"ז ס"ל ג"כ כהרא"ה והר"ן. אבל רוב המפרשים הסכימו
לדעת הרא"ש ונ"ל קצת ראי' לדבריהם דא"כ מר בריה דרבينا
כשישב בתענית שבת וו"ט אמר לא אכל כוית שאז הי' יוצא
שני העוגנים אכילת שבת וו"ט וגם מצות תענית בשותה הרוב"ש אלא
מהזה ממשע דעת הרא"ש והוטשו"ע אדם אכל כוית בלבד איביך תעניתו:

סימן ל

אם מותר ליתן מים צוננים או שברUPI התנוור להציג צינון
בשבט במקום שאם הוא מניחים שם הרבה היו מתהממים
עד שהוא היסכין:

לכלאורה או' ציריך לפנים שהרוי זו הילכה פוסקה בש"ע
א"ח ס"י "שיה ע"ד" דאסטר וו"ל שיתנים רחוק
מההаш בענין שאין יכול להתחמש באותו מקום שהיס"ב עכ"ל
ובגבי" שם כי' שהוגם שרשי" ורמב"ם מתירים נקטינן כשאר פוסקים
האויסרים מפני הרבים והירושל"ם מסיע'ם בעניין
שללא הביאו דעת סה"ת בט"י רלב' שהוא דעת המכريع בינויהם
שלשתה נגד המודורה כדי לפרש אותם במקום שיכל לבוא לידי
בישול אם ישחה שם [אסור] אבל כדי שתפיג צינון מותר אפי'
בקרוב אל המודורה כיון שאין דעתו להשאות שם הכליל כ"א זמן
מעט להעביר הצינה עכ"ל. וע"ש שהאריך לדקדק כן מל'
הבריתית דקתיין גבי' מים כדי שתפיג צינון כו'. והנה הסמ"ג
פסק ג' ב' כו. וכ"כ בהגמ"ר פ' בירה. וכ"כ גם הסמ"ק וז"ל
אבל כדי שתפיג צינון מותר כיון שאין דעתו לשוחמו רק זמן
מעט עכ"ל ומיריו בכ"ר וכנגד המודורה מקום שהיס"ב וזרומי"
דכ"ר שכ' שם תחלה ועוד דאל"כ גם לפשר מותר כדמשמע
מכל הפוסקים ומהasar לפשר והתייר להפיג צינון ע"כ דמירוי
במקומות שהי' מתחם עד שהיס"ב והוא שטת סה"ת. ומה שהוגה
שם ש"ע סי' ש"ח ובבלבד שיתנים רחוק מן האש בענין שאיל"ל
ההשיט"ב. המגיה הזה רצה להשוו עם הש"ע ובאמת שז"א כנ"ל
דאילו בש"ע אין חילוק בין לפשר או להפיג צינון ע". (ומ"מ
דברי הסמ"ק צ"ע דלעיל מני' כי ולא הימים משחשית אלא כדי
להפיג צינון וצריך שיתגו י"כ רחוקות מן האש שאיפ"י יהי' זמן
מרובה לא יהי' היס"ב עכ"ל והוא שטת התוס' והרא"ש. וא"כ
איך כי אחכ שתת סה"ת כאילו אין חילוק בינויהם וצ"ע). והנה
דעתה זו י"ל שהוא מכريع ואיין זו דעת שלישית שהרי האויסרים
וחמתיר' הזכיר בדבריהם ב' העניים להפיג צינון ולהפסיק
והאויסרים אוסר' בשניהם ע"י חוס' ורא"ש וו' הרשב"א לשם
ורושי' והרמב"ם מתירים בשניהם וסה"ת וסיעתו מחריר' בא'
ואויסר' בדבר א' וכח"ג היה הכרעה עיין תוכ' ורש"י ספ"ק
דרפסחים ויוציאו שלכלכה כדברי המכريع. והגם שהרי"פ' כ' בפ"ד
דערובין דזוקא במשנה אמר' הבי ולא בכררי' וכ"כ הרשב"א

(11) Pinhas Minahem Elazar, Mi-Pilts

סִפְרַתִּי צָדִיק מוֹעָדִים

מאת בבוד קדושת אדרוננו מודנו ורבינו הרב הצדיק הקדוש
תפארת ישראל והדרו מרן פנחים מנהם אלעוזר ואצללה"ה
אשר מקודם הי' משכן בבוד קדושתו בעיר גור ואח"ב האיר
לארים ולדרים ממארת תורה ונחל עדת קדוש בעיר פילץ ובעיר
וועירשוב ובעיר טשענטשטוכוב ושם מנוחתו כבorth
ובותיו ינין עליינו ועל כל ישראל אמן

הווצאה תרשיה מוגחת ומתוקנת ע"

מנחם י. ח. רוטבלט

בן הרה"צ אברהם מרדכי רוטבלט ז"ל
נו"ג לזכותך המחבר זצ"ל זע"א

פעיה"ק ירושלים טובב"א

שנת תשס"א לפ"ק

(ט) בגמ' "

מאמר זה
יוסי ה' חי
דאולי הוצ'
סעודות ו'
מקימי ג'

י') מה שוו
אד
במתן תורו
אי, יום כי
לייחדר לב
יקבי

(ח) יש ל'
ש

אם יודע ב'
MRI' לככל
לו, ולא יץ
כי כל אחד

(ט) דינ' צה

ובגמ' סוכ'
יש לו ולז'
שאדם מגו
שהוא בעז'
בזה, אבל
מרקרי מנוו

(ס) בנוסך

קහלה מוד

יכול לאכול ביום כיפור עצמו לכך מרובה
באכילה ושתייה يوم שלפנינו, והוא שיר' גם
בחולה שיש בו סכנה, כי ביום כיפור יכול
בצמוץ מה שיצרו רופאים, ובברב יום
כיפור הרבה משום שמחת יו"ט, גם מי
שהוא בין אנשי חיל שידוע ברור שיכפוהו
לאכול ביום כיפור אי מצוה עליו להרבות
באכילה ושתייה ערב יום כיפור או אולי
טוב שתעגה מקודם איזה ימים שהיה
מוסוכן ויהי מותר לאכול, אולי זה תלוי
בפלוגתא דראשונים אם בכל מצוה שעיבור
ואל יתרג אם רוצה למסור נפש אי רשאי
ויהי מקדש שם שמים, מותר גם הנ"ל
להביא עצמו לידי סכנה שלא יأكل בחטא,
ולדעת הסוברים שהיה מאבד עצמו לדעת
גם הנ"ל אסור לסכן עצמו.

יד) בש"ע וא"ח סי' תריה א) חוללה שצורך
לאכול אם יש שם רופא בקי
כו' מאכילין אותו על פיו כו'. יש לעיין אם
יכול להתענוות לשעות, כגון אם הרופא
אומר שי"ח שעות יכול להתענוות וייתר
לא, אם נותנן לו לאכול מיד, או מהענה
עד זמן שיכול להתענוות.

טו) אין מעنين התינוקות. פרש"י אין חייבין
למנוע מהם מאכל. לכוארה ה'י
יכול לפרש שאסור לנו להניחם בתענית
שמע יזק להם, וגדול אם אומר צריך אני
מאכילין אותו אף נגד הרופאים מטעם לב
ידעו, מה שאין כן קטן איינו בר דעת שלימה
שהיה' מבין בעה שיצטרך, על כרחך והוא
ספק סכנת נפשות.

וכן هي מזבח הקטרת במשכן. דחמה או רוח
הΖחיהם מה לא נזכר ציווי מזבח
הזהב בין כל כלי המשכן, דגבוי מזבח
העלוה כתיב ועשית את המזבח הידעע,
שאדם הראשון ואבינו ע"ה, אותה הקדושה
נעתקה להמשכן שכאן השראת השכינה,
מה שאין כן מזבח הזהב ענייני קטרות לא
הי כלל מקדום, ואיתא ביום וא"ד) קטרות
מכפר על לשון הרע שבחשאי, ועייר
להראות חיבת ישראל שעל ידי גודל
התשובה שנמס לכם נהפק הריח רע
מהחטא לריח טוב כקטרות, שהתחווה"ק באה
לromo גודל כח תשובהם, לכך לא כלל מזבח
הזהב עם כל המשכן.

ל) (ב) שאלתי לגיסי מרן שליט"א ביום
הכיפורים שלח להיות בשבת

למה לא נקלט שבת תיכף בפלג המנחה
ויהי עת לקדש ולאכול טעונה שבת
דאוריתא, ואחר כך נקלט ביום הכהנורים
ולהוסיף רביע שעה לתוספת, ותרץ דמה
שיכולים לקיים טעונה שבת גם בזמן תוספת
שבת זהו בענין חשלומין להסודה
המוחלת חיוב לאכול באותו שבת קודש,
מה שאין כן כשאין בגוף השבת שום
סעודה, אזי גם בתוספת אין שיר' סעודה.

יג) בטור ריש הלכות ביום הכהנורים
שהמצואה לאכול בט' כדי
שיכל להתענות ביוז"ד. לפי זה מי שיש בו
סכנה שלא יוכל להתענות אין עליו מצוה
לאכול, אך לפפי הטעם שכחוב הבית יוסף
להראות שמחת יו"ט שלמחר דמפני שאין

E169vm, Y. S.

(13)

ספר

אבני שי

בעניין מצוות חומפת שבת - יום טוב - יה"כ
קבלת שבת - תורה רשותי - והמחטה

בעורת החונן לאדם דעת

יצחק שלמה ב"ר אריה שליט"א אלבום

לונדון י"ז' התשס"ח

עכ"ל, וקיינו דהעלו
צוה"כ טמן נקיום
מגעו"י ויקבל עליו
קלותם יוס"כ. וע"ז כ
כלוי ממליגת מל עליו כ
קלות ביסוס חול. וכיוון
עליו דיני יוס"כ וממי
ולקיס שעהם סכת
געיווין (מ' 3). דזמן
עליה ותמי ליה, כיוון
וכו"ס ראי מוגול נל'
יע'

וע"י גגלוויי כת"ק)
זו וכן הכל יוס
יכל נקל קדמתה מהו
נכתה שמקבל עליו מוי
גמלחתה חול נפה. ו
נכתה יקבל עליו מוק'
זמנם המומ' בנתה סעה
שנת גלחה חסכו, וקבע
רנמי (ק"י ע"ח). דזינו
סעודתו מגעו"י והן
טלת קדמת יוס עלי'
מגעו"י גהיללה וגאנו
לナル ד' מוקס דה'
גילג

ד. הולס גלה דגש
ערמו שיקן למול
הס מקבל עליו עילומו
עליו כל דיני יוס הצע
המחלן מפלט ערבית
קנלה עילומו כל יוס ו
ו"ה להנתק מלהלך

סימן קבא

קבלה דיני תום' ביזה"ב שהל' להיות בשבת

א. כי מר"ט (סע' ה): הולמים ומפקיקס
קובס אין סמסות שיריך לטוקף מחול
על קדמת, ותוכפת זה אין לו טישור, חל' מ
קובס אין סמסות וכו' שיריך לטוקף מחול על
סקפת מעט לו קרבנא ע"כ. וס' להנתק
צוה"כ צחן נקיות צצתת והול קבל על ערכמו
שישור פום' כל צצתת, חכל' לו קיבל על ערכמו
מקום' כל עינוי יוס"כ. מי הרמראן דקדותם
יוס"כ ממילג מל עליו, וס' מוחר על
הטוקפת שקיבל גס בעינוי, דה"ה לא מהלך
מההדרי, לו דציך למלקס, ומלח עליו רק
קדמת סנת וליה קדמתה יוס"כ. ונפ"מ צוז הס
שיך למול שקיבל עליו מוק' בנתה גל' מקום'
יוס"כ, ויקדש ויקטו מגעו"י, ולחדר הקנעה
יקבל עליו מוק' יוס"כ.

ובעצם יל"ע כן הכל בנתה ויו"ט, מ"ט הפטל
קדמת מום' יו"ט גל' מוק' בנתה.
שיכל מוחר עדין גהילתי הול נפק היכל
שקיבל הייז"ט גל' מוק' בנתה. וכן שיך לקדמת
קידוט יו"ט גל' נפק, וימתלן תפילה דיז"ע,
ולמ"כ ימתלן תפילה כל בנתה ויקדש כל בנתה.
וכן נפיק יקבל עליו מוקפת בנתה ולחדר קיבן
קדמת הייז"ט, [וע"י נפרוי התקה ח"ב (ס"ק
ט') שנתקה צוז, וכן גמאנ"ה קי"ר מר"ט
קי"ג וגלה נמטש בס. וכ"ה שמלכת יהוד' (ק"י
ל'), דעתם להפטל נקל' וזה כ' עי"ט
ויל"ע].

ב. וננה מליינו צ' נלטוט דציך להנק קבלת
המחלחות בנתה מוקפת בנתה, לעי'
כלצוץ (ס' רם"ג): אם מי אלה ממי שקיבל

עליו בנתה שמקיל מוחר למול נשלמה
מחייב נעצות לו מלהקה וכט"כ גמאנ"ה צצתת
שלע"פ שקיבל הול עליו מה שקסת לטוקף
הרביה מהול על שקדמת וחקר ערכמו גמלחה
מ"מ מה שAKER מהול מלהקה ערכמו חכל מלהקה
שפיו מה שAKER עליו וכו', חכל' נ"ג שlein סנין
דומס נלהי', מה שAKER עליו וכו' חכל' נ"ג שlein סנין
געיוויל' בנתה שקדמת קדמץ תלוי בגדרו וקיבנו עליו
קדמת סנת ונוכל למול צוז שקיבל עליו וס' גל'
קיבל עליו וכו' עי"ט. מהensus י"ל דכ"י סות
נקבלת מוקפת בנתה מפלג הבנחה דהו וק'
מדרגנן וס' מגדל נדר נלהי שיך למלקס
חהדרי, חכל' קבלת מוקפת בנתה מסקינה"
לכלמה רהקוויים סות מלהדרי מיל' עדין יט'
לשנטפק מ"ט שפרק להנקס מההדרי. לעי'
(ק"י רם"ה) צגיימה"ל וו"ל: עי' צפמא"ג שנקבנ'
למי שמקבל בנתה גמוץ ס' מילין סות
להדרי מיל' וצעטה דטוקפת בנתה, וכן כוונן סות
עד פלג הבנחה הול רק מדרגנן עי"ט. גאי
לכח נס' דה' אגוזות סות מטוס לחול לו
מיטוס נדר צוזה מפלג הבנחה עד שקינה"
חכל מהר שקינה"ס דה' מיטוס נדר מה מילו
לחנק קבלת המלהקות עי"ט.

ג. ומליינו צ' נלטוט נלטוט (ט"י), וו"ל:
ויה"כ צ' צאל נצצת מפקיק סעולם
מגעו"י, והן שיריך לקדמת על סכום, נפי צ' גל'
קדמת יוס עדין וס' שיריך להפטיק מגעו"י
גהיללה ותמי' כ"מ צ'ס רצינו צלמה זי"ל וכן
יוס הכהופיות אין לו קדמת על הCACOK וכו' שיכן
שקיבל עליו קדמת יוס נAKER גהיללה ותמי'

כלומר שגס דכונמו רק מטוס אנטה, מ"מ ליון דמי נזה קבלת עילומו כל יוס, והזוי נזה ממיילן קבלת נזות"כ. וכך כל דיניו כל סמג"ה (כמי' מקנ"ז נלייך סקימין) ו"ל: בטעט טהיון מגדילין מגעו"י, לכיוון דהגדיל קבלי' נמ"ג עלה ומוקול לטאות ממכוקם. שטוח ליום סטטלה עלה ומוקול ע"כ. ונ"ק נרע"ה (כמי' מקנ"ג), סטוקוף ו"ל: והס צמת ערץ ת"ג וסגדיל נעלוי מגעו"י מלך עליוי הטעים ומוקול למכלול וכן נחלול מס סטפלו ערטית מגעו"י ע"כ. ו"ג ג מס עיטה קידום מקובל ממיילן עליוי דיני יוס הצה וולדין נקצל מהל דיני יוס"כ. ו"ל זה כוונת הרטה זוניס שנ"ל לדמן"כ ה"ה נעצום קידום מגעו"י מטוס דטי זוז ממיילן קבלת עילומו כל יוס, ומלו עליוי ממיילן דיני יוס הצה. קבלת צפפה, עדין י"ל דטירן נמלקס מהסלאדי וככ"ל.

דה. וטנה יעוי" (כמ"י מל"מ כת"י י'): מולך
קהלל ביז"ס' וכן מיטב דעמו גענין שיכלן
לברך, ניריך לנשכין חל יוח"כ פנרכט קמונן,
טהומר: יעלה ויינט געננה יוועטליס. וטונג"ה
(ט"ק י'): וגוטע על צ' ככלות (כט"ג). ולע"ג
טה"ז לדעם מקנו כן פיש"כ. וגס מה"ז נקדמת.
וcosa לדיידי" "לחולן אין זו גה קידום ולען על
סאcum ולען זוכלה נצ"ה", ואפיי' רעה להזילר
טהינו מוצילר, לדעם מהצקמן זוכלה נצ"ה מעל
צמוקס סיט מוטט זאניכלטו ע"כ. וכמג ע"ז
צממי". רע"ה וויעל': מהפער דזאדו רק ביז"ס'
לועלם, כיון לךידות יוז"ט דראגן גה מקנו כלע
קיידוט ביז"ס', מהן ביז"ס' סחט נטבת דחיויג
עלעו מלומדיית נקדמת וכו' ממילומ גס אנטה זא
בלכלל, ווּה סחולה חל עליו קמיינט דקצת, עכ"פ
להקונדריס דהין קידום הילן צמוקס סעודת הקה
מש"מ יי"ל לדעריך נקדמת כנ"ל עכ"ל.

ונ"ל, ומיינו לשעינו דה"כ נמה גם מיקנו
פְּנָוָא"כ צמל לסייע עצמת לקדח על סוכם
פְּנָעָא"י ויקדש עליו לך קדושת זכתה ולמה
קְרַבָּת יְהָוָה. וע"ז תי' לדת מקרדך מנצחו"
הַמִּילָמָד חל עליו קדושת זכתה דה"ה לטהום
קְדֻשָׁת צויס מוגן, וכיוון לדת זכתה ממילא חל
עלינו לני יוס"כ וממילא מסקור לטהות סוכם
הַקְּרִבָּה ספועלה עצמה. והוא כהה דהמלי"י
פְּנָוָא"ן (מ' ב'), דזמננו גם נשי כותם להי מברך
טמא וסמי ליה, כיון לדחמל ומון קדשיות עליה
הַלְּיִי מזומר צד' דה"ה להלמס מהגדלי
ע"ק.

העיר נגלוויי ה"מ (ל"י ענגייל), אספה מפקח
זוז וכן כל יו"ס שיט צו ז' קדוקה לה
עטול נקל קדוצה חמת נבד. וכגון י"ט טהיל
שכנתם שאמכן נעליו מיו"ט, ויתר מומר עדין
במלוכת מוחלט נפק. וכמג דה"כ צו"כ טהיל
שכנתם יקל נעליו חוק' שבת ואלה יוס"כ. ויחל
צווון בטומם' שבת מועדת שבת וי"ט לי' סעודת
שכנת נלמ' מיטkol, ובאייה לדכדר טק' כן ק' מניין
לרבנן (ס"י ע"ח). לדיות"כ טהיל נבנתה מפקיק
שכונתנו מנבעו"י ווין מקדמן על הקומן לפי^ט
שלום קדש היום עדין, והוועָה דרייך לאפסיק
מנבעו"י נהיילה וכטמיס ע"כ. ועי' מ"כ"ל
לנ"ל ד' מיטוס דה"ה לו לא מסכך סעודתו
לילא עי"ט.

ה. מולס נלהך דגס לי נימול לדדין סמום עטמו ציך לומר למלך מלכי מלכי מלדיין, מ"מ הוא מקבל עליו עינומו אל יוס נצח ממילוי יט עליון כל דיני יוס בטני. ויה' לו למלך, ולכן הוא ממשפָלֵן מלחת ערימת הו קידוש יט כהן ממילוי קדולם עינומו כל יוס נצח להו נצח הו יומ"ט, ויה' לו למלך מלכי מלדיין, נס כי היה מלך על

ב

מגופם כן, ולפיו מדין מ-
הנ"ז מת"כ מקובל כי קוד
הנ"ז לאוּת לך מהלך צמוֹן
המחלך לאות ממוֹעֵץ מ"ז

לכ"ב י"ד ס"ג ציומל
מבעו"ז ויקי
וועריכ גענין עינוי יקכל
יע"ז (ק"י: קב). טהראלטנו
מווכלה לומר דהה לדמאו
דע"ז קידוחס ממילן י"ז
אושוס ולטכל צייר קידוח
קiddushot ועדין יטהל כ
דללו"ע בטעם הס דה.
ממושס דסוי צוז ממילן
סלא יוס"ב ול"ס נטן

ח. עי' נמלכת יולג
לעכotta כמי שיט
קודס טמקן מוק' יוכ

עליו דין מום, ומה' לו ממל' ליפקס נג' ממעציו מנות קידוש, וכלי עדיין נט' מל' העינוי סיוס. כמו ליקוד דין דמייה קידושן יוס' כדומה לננות ליוס' יאל' דכ' כהנוגע וממן.

ז. ועי' זמ' 5"ז (לוגלויז הוויך סי' ד'').
במ' סרכט'ם (ס' מל"ז), מציין בתקופת
הרבנן"ס (פ' ט' מ"ה) בגוועות ה"ז) לדין סקונא
מיהויביס בדעת נחלה כוית פט כמו צליין לסתור
לפטם. והקשו (לא"ז) לה"כ נלייט נקייט דרכן
חמי שיעול מועל מן סטורס (יומט מג' ג' ח' ג'
כמתן יוכ"פ בדעת יטה מהויב נחלה כוית
לאה שיעול היוכן לילית יוכ"פ קומן
כחותם, וכךים לגבי היוכן יוכ"פ כוית כה' ג'
למומל נל"ל ומלהין טס, וחוכ'יד לדגש
לומרה מורה "תענו מה נפקותיכס" מה' ג' כה' ג'
בדעת, ה"כ ציטלה מורה מנות לילית דנט
יעונג בדעת כהן צו יוכ"פ, ה"כ אין טע
מוה פיעל מה' ג' צמללת כוית ננד וגס פקוט
מכוניעול, להמוהה כוית נסיפך לעננות נפק
זוכ'ם מה' דמל נריה לריבינה (פסחים סמ' ג')
טס מענה למורי הפיilo בדעת ולמה מל' מה' צויב

ובספר ספרי נדיין (י"ג חות י"ג) מופיע
שכל גיגינו צעל הפסח אל מזוכך פ' ט
טהל נסיום נצמת למטה אף נקנצל מצמת מיכן
כפלג המנמה וסירה עם נלקחת ונמלחו קועלם
מצמת דהורייהם והמ"ל נקנצל יוס"כ ולא סוקין
רצע צעה למוספת. וכי הפסח אל דמה ביכולות
ליקיס מעודת שנת גס צומן מוקט שנות ולא
בעין לדוי מצלומין לסבבולד רמנעלם היין
להיכלן כהומו ז"ק, מטה"כ כטהין נגוף נטנה
טוס מיזג סעודה חי גס נמוספת מין טין טין
סעודה ע"כ. מהנים מל' רב' בג"ע ע"כ חיין

אמנם עי' נולר טממה (פ"ד מיום"ל ס"ה) שכתוב עניל ד' טרערט (ט"ה ס"ב) דיווח"כ טמלח צבנתה היה מוקף צבנת אין מקליע הומו מלך כה"ג עגמו, לדמלו (זומשים ג' ה') הנו ל"ח למוספין דידית טני, למוספין צבנת גל מלהן, קרי למקדרתי צקדותם ר' י"ט, כן הכל מוקפי צבנת צקדותם יוס"כ מקדרתי, ומאותן לוזק נכס"ג כמו מיליס. וכן נ"ל לקדותם יוס"כ הייל עניל צבנת ג"כ לפקידתו צבנות מכל חילטה; לקדותם יוס"כ גס צבנת להני שיזקדט צענות נפש. ולכן יוס"כ טמל צבנת. ומולא טיט זו סכינה טריין לא כולל. מורה מי דלמ' מקדרת גס על צבנת, זשו קדותם צבנת ה' צנעה לא כולל זו קוה ופטוט ע"כ. וכן למא צבונ"ע טרערט (תרי"ה סע' י"ט) ובתמי' מדס (ה' ג' כלל קמץ מותן ג') גס צבנת טמל זו יוס"כ פ' אין דיריך לקדות עיי"כ.

מבואר מיל' דלך מיקנו נטנה טהראן יוככ"פ לקדצן על סלום, וגס מיל' צבנת הווע מופקע מקידושן על רוקם, למינו. כל יוס צבנת זה קומן לוקם ענוה נסח, ודיננו צבנת עלהו, טהין צו דין קידוש על רוקם. וה"ל לא"ז נומר טיקדצן על סלום קידושים צבנת מגעו", דכלוי נטנה זה קומן מופקע מדין קידושן על סלום וממיינן לא"ז קידושים על סלום מגעו". ולו"ע ה"כ נשי' קלטמוניס טנ"ל דמגוזהר מיל' דהיכן חותמת קידושן, לטווילכו למלץ דטמיינן נטסר בעניין.

אולם יאל דהס"ג מהר דמל יוס"ל טפיא דומס כו' למגוון קידושים מנוס לדין קיוס "גענות נפק", הצל קיכל דלען מל יוס"כ, ומלו עליו רק דין טום' צנת מגעו". טפיא ממוקב נקידות דמות' צנת למוד. וטפיא יט לאלהום דיקון מיען במצוות קידוש מיל סמל

ט"ר ל' יוט בצתת קולדס שאמניינו. ולל' כהמטע"ל
לאטונל דצטמייניו קולדס לר'ס יקנין מוק' יוס'ע'ל
מקולדס ה"כ צו' ל' למ' ימול עליו מה"ל קדוצת
צתת ממעט דהין לייקול אל על' חימוכ. מטה"כ
יוס'ע'כ על' בצתת יכול נמול מזוס. מוקף לייקול
חילינה. ועוד מזוס ליזן מליד עווי'צ.

גם עזס רקענלה מפלג קמנמה משני רק מlein
נדר ה"כ ל"ק נפ"מ צוֹה נְלָקוּוֹלִים.
ע"כ כל עניין הקلام מזמור טיר ל"א עניין
למרורייהם הילן עניין קנגלה מלדגן. וכט"כ
לליין דוממייס מפיילס זכה מגעווי ה"כ
מנמיילן כנור מקנלייס מגעווי מוכ' יוט"כ
מקודס ומוג ליין נפ"מ נחלמירות מזמור טיר
קודס.

הוּא מִן כֵן וְלֹא יָמַר מִדִין מִצְלָמָין וְעַכְלָגֶל כִּנְגָל.
 נִשְׁתַּחֲוָה כִּי מִקְרָבָי קְדוּשָׁה (עמ' קְלָגֶל). הַכְּנָס
 לְמִזְבֵּחַ לְקַרְבָּן כִּי מִזְבֵּחַ מִמְמָמָת עַלְמָנוּ חַבְלָן
 לְמִזְבֵּחַ מִמְוֹיֵץ הַמִּזְבֵּחַ נְמַלֵּךְ צֹבָה וְכִנְגָל.

המונס ג"ע נטוי לרמנג'ס דק"ל (גפל"ט
אנצטט ר"י"ה) וו"ל: "וַיְמִלֵּא נָהָרֶת
עַל כָּבוֹד עֲלֵיכָךְ צְבָת מִצְעָדו יְוָשׁוּעָה פָּנָה
עַל כָּבוֹד הַצְבָּת, וּכְן מִצְלָיל עַל סְכוּם מִצְעָדו יְוָשָׁ
עַל אַפְּנָה אַעֲלִין קִיל צְבָת, שְׂמָנוֹת וְכָלָה נְהַמְּלָה
עַל כָּבֵד נְיִקְמוֹ וְיִלְמָתוֹ בֵין קְדוּשָׁה לְכָבֵד
עַל כָּבֵד עַל כָּבֵד. וְעַי זְמָנוֹת (מִזְוָה ל"ה), דָמְלָה
עַל כָּבֵד כָּבֵד מִזְוָה לְהַעַג לְל"ל כָּבֵד חֻמָּה
עַל כָּבֵד מִזְוָה לְהַעַג מִזְוָה צְוִירָתוֹ מִפְלָג שְׁמַנְמָה
עַל כָּבֵד סְמוֹךְ לְצְבָת, הַע"ג דְעַלְיָן קוֹל קוֹה
עַי"ק.

ה. עי' נמלכת יומן (ק"י ל') ליוםנו נון
לעתות כמי שיענץ' נקבת מוק' צמ' מוק'
שמקבב' מוק' יוק' וקי' לומל מזמור

מצווה זו לקדרשו
 בלבד, היינו בד.
 מצאות זכור את
 מצות זכור את
 זכר את יום ה-
 מפני שצרכיהם
 מקבלים את הש-
 זכר את יום ה-
 ה

על היין וכ' כ' על הקדש ולאכוי בע"ש, ואומר קין ל夸וש ע"ש מבטו בשעת נסחיו זין ל夸וש ע"ש מבטו כתוב יכו יש לו גם כוונת הרמב"ם השבת לקדשו. אם הדין לענין שמי נגנותו דבקידוש ייש לשונו הרמב"ם בין מ"ע של התוספת יהה'ב.

הטעם של המגנו
מוסמך שיר ליום
ז'נור. לבארות ה-
המוט' שבת שחמת
ביה"ש מבואר ב-
קדושת השבת ומ-
הדבר שמקדים לע-
שיר ליום השבת
אולם לפי שיטה
בתורת חות' שמואל
ובאמת ציל כ-
ס"ק לא) דעתה
דמעיקרה המכ' קיבל
להקדים אמרתו:
מלאכה לא מתכוון
אולם זה רק אם
אבל במקומינו:

מידי. מيري בקבלו עלייהו, או ייל דוח דאכלי ושתי מוכיה דלא קבלו עלייהו, וכזונת הוגمرا לומר דבזה גופא שלא קבלו עלייהו, מבטלי מ"ע דתומסת-יוח"כ, ומ"מ לא מהinan בידיהם.

אולם מדברי הותס' ר"ה (דף ט ע"א ד"ה ורבי עקיבא) שהקשו מהא דפרק מקום
שנהגו (פסחים דף גנ') בעי למימר זהא דיווה"כ ספקו אסור בגין השימוש שלו אירוי
ואמאי הא אפילו ודאי יומס מקור להשיכה אסור בגיןתו ממשום הוספה. משמע דתוספה
שבת אסור אפילו ולא קבלו עלייהו, וכ"מ מדברי אמראי שם שהקשה מהא דספק
חשיכת דתוספה ליה ממשום תוספה שבת, וכן ממשמע מדברי הר"ן ביצה (דף ל') בהני
נשי דאכלי ושתי עד שהשיכה שכחוב: וכיית א"כ אמראי נימאי בהו והוא על-כרחן
מוסיפים קצת דאי-אפשר לצמצם, מירצeo דמקאן דתוספת עגנו של יהו"כ יש לו שיעור,
אללא דלא ידעינו ליה. ולדבריהו עכ"ל דקדושת התוספה חלה מלאיה וממילא נאסר,
ואטאילו לא קבלו עלייהו יש מצות-עשה מן-התורה בתוספת לעגנו ביהו"כ ולשבות
ביום השבת, ובזה שאינם אוכלים בזמן התוספה ושובותם ממלאכה מקיימים המצות-

וב"א הרב ש"ס שיחי הביא ראייה לדברי ה"תוספות-שבת" מדברי הריטב"א (ר"ה דף ט ד"ה י collo) שכותב: דתוספת זה אינו בדברים ובטל מלאכה בלבד, אלא שישיטו בדברים של קדושה או בתפילה או בקדוש. הרי דעתך מזוות Tosfot-Shabbat היא הגוספה והתקבלה בפה. וכע"ז כתוב האוז' (ה' ערבע שבת סימן כ) ווזיל: וצריכין ישראל לmahar לביבח"ג בע"ש מפני שצרכיכם להוציא מוחול על הקדש ולקיים שבת קודם שתתקוע הדעתם.

⁶ ↷ תוספת-שפט במ"ע של זבור

אתם יום השבת לקדשו

וראייה זו מדברי הריטב"א שהמצואה היא רק שיקבל עליו החוספת, היבא בספר "חלוקת-יזאב" (סימן ל') עי"ש. וזה ב אמר שאין ראייה מדברי הריטב"א, ואפשר שגם הוא סובר כשייטת החוספת והמאורי, דקדושת החוספת חלה מלאיה ומילא גאות, בעצם הדבר שהוא מקדים לשבוח ולהתענוג הוא מקיים בזה המ"ע של החוספת וא"צ אמרית, אולם דעת הריטב"א שחייב החוספת היא גם במצבות זכרו את יום השבת לקדשו? שמצוותה בקומ ועשה, בזה בודאי ציריך אמירה בפה, שtoi' בשבת עצמה עיקר

ה ר ר י קו ד ש

2) שחזור והטשטת הייא גם בנסיבות ובורא את יום השבת. עיין טור (ריש סימן רעא) שכותב: וכשיבו לבתו ימהר לאכול מיד דתניא זכור את יום השבת לקדשו זכרו על היין בכינותו. וככבי', שם: דתניא ב' ערב פסחים (קו) זכור את יום השבת ונזכרו על היין בכינותו, ומפרש רבינו דהינו לומר שתיכף שנכון ("שנקנס שבת" חדש הגאות) ציריך לקידשו

מִלְבָד בְּרֵבָד
בְּרֵבָד בְּרֵבָד
בְּרֵבָד בְּרֵבָד
בְּרֵבָד בְּרֵבָד

מצות זו לקדשו בפה, והיינו דקאמר הריטב"א שתוספת זו אינה בדברים ובטל מלאכה בלבד, היינו בדברים למצות זכור, ובטל מלאכה למצות לא תעשה כל מלאכה, שלענין מצות זכור את יום השבת לקדשו ציריך שיסיפנו בדברים של קדושה כדרך קיום מצות זכור את יום השבת בשבת עצמו. ואפשר שגם כוונת האוזן היא למ"ע של זכור את יום השבת לקדשו, והיינו דקאמר דלכן ציריך למהר 'לביהכ'ן' בערב שבת, מפני שארכיכם להוציא מחול על הקדש ולקלב שבת קודם שתaskell החמת, 'שביהכ'ן' נמקבים את השבת בדברים של קדושה בתפלת, ומקיים בוזה מ"ע של תוספת למצות זכור את יום השבת לקדשו.³

ה רדי קודש

על היין וכ"כ הרא"ש בפרק חפלת השחר, ובר"פ ע"פ, דבשבות וו"ט יכול להוציא מחול על הקדש ולאכיל קודם שחחשך, כדאמרינו ב' חפלת השחר (כו) מתפלל אדם של שבת בע"ש, ואומר קיקוש על החוס, וכ"כ הריםב"ם (הלי שבת פרק כת הלכה יא) : יש לו לאדם לקדש ע"ש מבعد יום אעפ"י שלא נזכר השבת, וכן מברדי וכו' שמצוות וכיורה לאומירה בין בשעת כניסה ויציאתו בין קודם לשעה זו 'במעט', ומלהון הרמב"ם שכותב 'יש לו לאדם' לקדש ע"ש מבעו' משמע שלכתיחילה ציריך לעשות כן יוכן מבדיל' ולא כתוב יוכן יש לו להבדיל', משום דבחיה בזוא אין לעשות כן לכתיחילה, ואפשר שכן הוא גם כוונת הרמב"ם שלכתיחילה ציריך לעשות כן משום 'חיווב התוספת' במ"ע של זכור את יום השבת לקדשו. אמן לגבי הבדלה לא שייר' לומר כן, ומ"ש הרמב"ם וכן מבדיל דזה רק לעיקר הדין לעניין שמקיים מצות זכור את יום השבת גם קודם הזומן, וגם לעניין זה לאו בחודש מחתה נינגו דבקיודש יש לו לעשות כן לכתיחילה ובחיה אין לכתיחילה לעשות כן וככ"ל. (ומודוקך לשון הרמב"ם בין קודם לשעה זו 'במעט' דתועס אין לו שיעור ובכ"ש לפני השקעה הוא מקיים מ"ע של התוספת) ולפי"ז כאן המקום שהרמב"ם מביא דין מוספט גם בשבת ולא רק בעניין יותם' פ.

הטעם של המנהג הותיקן בירושלם לנשך

מיומר שיר ליום השבת לפניו השקעה

(3) שכברובינו מקבלים השבת ברכירם של קדושה וכו' ומקיים בוזה מ"ע של תום' במצוות יורה. לבאותה הטעם של המדריכים לומר מזומר שר ליום השבת לפניו השקעה הוא כשיטת התוס' שבת שהמצאה של תוס' שבת היא בקבלת האדם על עצמו בפני זמנו התוס' הוא לפני ביה"ש כמבואר ברא"ש (פ"ב דיומא ועוד), ובאמירתו מזומר שר ליום השבת הוא מקבל עליו קדושת השבת ומקיים מ"ע של תוספת שבת, אולם לפ"ה גם לשיטת האמורים דבעצם הדבר שמקירים לשבות מבעוויו הוא מקיים חיוב התוס' של התוספת מ"מ יש לדקדק באמירתו מזומר יספת וא"צ יום השבת

ובאמת צ"ל כן גם לשיטת התוס' שבת למי מה שכותב המג"א (סימן רטא והובא ב"ב ס"ק לא) דעתה נהגין לומר מזומר שר וגוי ואפ"ה עושין כל המלאכות עד ברכו ומטעם דמייקרא הכי קבלו עלייהו ואין מתחכוגים בוזה לשלבה. ולפי דברי המג"א לבאותה אין טעם להקדים אמריתו לפניו השקעה, הרי בין כך אין כאן קבלה, ולפי הגבל אפשר שר רק לעניין מלאכה לא מתחכוגים בוזה לשלבה, אבל לעניין מצות זכרות יום השבת מתחכוגים בוזה לשלבה. אולם זה רק אם נאמר דיש קבלת שבת לחצאיו. ויעו"ש ב"ב שיטים שם דכ"ז בזמנם המג"א אבל במקומותינו המנהג כהיום מיד' שאומרים מזומר שר מקבלין הzcור שבת עלייהו ואסור ציריך לקדשו

; וכוונת
א מחינן

רף מקום
ולו איירי
דחותפת
זה דספק
ל) בהני
על-ברוחן
זו שיעור,
לא נאסר,
ולשבות
המצוות

: א (ר"ה
шибוטנו
ההוספה
יאל למהר
התוספת

ביא בספר
אפשר שוגם
לא נאסר,
יספת וא"צ
יום השבת
צממה עיקר

סימן רעד)
ונראה על
הזה על היין
ציריך לקדשו

בבמת-אותה, אתו ידי
תוספת-שבת ויה"ז
עליו קדושת היום מ
מילא, ואם עבר ול
אלא שעבר בעשה ?
א"כ לא קבלו על
אבל שבת חיל על
קדשו, ונמצא דשו
אותה.

אם ביה"כ שחל בשב
שבתת החוספת ולקבל
אולם מה דפש
ולחול רך על אחת
ראייה דמעיל קבלת
ולא על שאר מלאכו
אולם יש לḥל
מ"מ ביום שיש בו
לחול ולקבל רך א
סימן קלט) והבאתי
מעיל בתוספת-ש
דאינו יכול לקבל

ומדברי רבינו יונה (ברכות פרק תפלה השחר) משמע קצת שעיקר דין תוספת-שבת
 תלוי בקבלת האדם מדעתו, שכותב שם: שתוספת-שבת ויר"ט דומה לתורמה שדי בחטה
 אחת וכל מה שנוטן הוא תורמה. ומהו שחשוה רבינו יונה תוספת-שבת לתורמתה, משמע
 שקדושת החוספת לא חל מילא בע"כ ובלא קבלת אדם לא חלה קדושה זו מלילה,
 כמו קדושת תורמה שאינה חלה מלאיה בע"כ רק על ידי קראת השם שתוא קורא
 מדעתו.

וידי הגאון מהרי"ש פערלא הביא ראייה שקדושת תוספת-שבת אינה חלה מילא
 בע"כ ותלייא בקבלת האדם עליו מדעתו, מדברי העורך (עד שמד) שכותב על הא
 דאמרין בחולין (דף קא ע"ב): שגג — בשבת שלב בה יה"כ — ועשה מלאכה, מניין
 שהייב על זה בעצמו וע"ז בעצמו, תל' שבת היא יה"כ הוא דברי ריה"ג, רע"א אומר
 אינו חייב אלא אחת, שלח ריבין כד הצעה של משנה ואיפוק, שלח רב יצחק לדברי
 ריה"ג למי דافقנו, שגג בשבת והזיד ביה"כ חייב, הזיד בשבת ושגג ביה"כ פטור,
 מיין טעם וכור, ופרק תרוייהו בהדי הדדי קטנו, אלא אמר רבא 'שמדא הו' ושלחו
 מתם דיומא דכפרוי דהא שטא שבתא היא. וכותב על זה בערוך שם זוזל: בעת שאמר
 ריה"ג הזיד בשבת ושגג ביה"כ פטור מן הקרבן 'בעת הגיריה' שלא היו יודעים שיות'כ
 היה, וקבעו איסור שבת לבדו ועשו מלאכה בזדון זא"כ גודע שהוא יה"כ בשבת זו
 וכו' ר"ע אומר חייב קרבן שהרי שגג ביה"כ, ריה"ג סבר כי בעת שקיבלו עליהם
 השבת לא היו יודעים שהוא יה"כ שקיבלו עליהם ואין איסור זה זהה בבת אחת,
 עכ"ל, ולכאורה דבריו תמהותם דאותו משום שלא ידעו שהיום יה"כ לא יכול יה"כ עם שבת

הרבי קודש

בכל המלאכות ואפיו עדין הימים גדול עי"ש.

במה אנו מקיימים תוס' שבת

ביציאתו לשיטת התוס' שבת
עד יש לעין לשיטת ה"תוספת-שבת" שקדושת התוס' לא חל עליו מילא, אלא שהייב עליו
 לקבל התוס', כיצד אנו מקיימים מצוה זו ביציאת השבת דהרי מצות תוס' היא גם ביציאתו
 כדאיתא בריה (דף ט ע"א) ובヨמאתא (דף פא ע"ב): אין לי אלא בכינותו ביציאתו מבין תל'
 מערב עד ערב. ואפשר שאנו מקיימים זאת בשיעית ההבדלה מעת לאחר צאת השבת, והיינו
 שבזה מקיימים תוס' שבת 'בכורת יום השבת' ביציאתו, וככ"ל. ויונין ברכות (דף נב ע"א)
 שאנו עיili ומما מאפקוי יומא עיoli וממה דמקדמוני ליה עדיף אפקוי יומא כמה דמארין
 לי' עדיף, אלא דשם מסימנת הגמרא משום שלא להרי עליו ממשאי.

הטעם שאוכרים בתפלה זכה הגני

מקבל עלי קדושת יה"כ
אולם לנין יומם הכהנים שאנו אומרים בתפלה זכה (שתיקון ה"חיני-אדם") והגני מקבל
 עלי קדושת יה"כ, נראה שזה לשיטת ה"תוספת-שבת" שגדיר מצות עשה של התוס' הוא שהאדם
 חייב לקבל עליו את התוספת, ורק באמירתו בפה שהוא מקבל עליו קדושת יה"כ, הוא מקיים
 את המצוות עשה של תוספת יה"כ שהוא מן התורה לד"ה.

בבנת-אחת, אטו ידיעה גורמת ליה"כ לחול. ואמר בות הגראי"פ דהערוך ס"ל דאע"ג דתוספת-שבת ויה"כ דאוריתא, מ"מ הינו רק לעניין דמצווה דאוריתא הוא לקבל עליו קדושת היום מעט קודם שראוי לחול, ולהוסיף מחול על הקדש, אבל לא שיחול ממשילא, ואם עבר ולא קיבל עלייו hari זה עשה בו מלאכה אפילו לכתילה עד שתמחש, אלא שעבר בעשה על מה שלא קיבל עליון בזמננו, ולזה כיוון שלא ידעו שהיום יה"כ, א"כ לא קבלו עליהם להוסיף מן החול על הקדש, ולא חיל עלייהם יה"כ עד חשיכת אבל שבת חיל עלייהם מזמן התוספת כיון DIDYOU שהיום יה"כ עד החול על הקדש, ונמצא דשבת קדים לחול עלייהו מקמי יה"כ ואין אישור זה וזה חילתי במתotta.

ב.

7. אם ביום יה"כ של שבת יוכל לחלק את
קבלה התוספת ולקבל רק אחת מהן

אולם מה דפשיטה היה להגן מוהרי פערלא שקבלת התוספת יכולה להתחול/
ולחול רק על אחת מהן, ומפרש כך דברי העורך, יש לעיין בויה דלאו דלאו ראה
ראיה דמושיע קבלת שבת לחצאין ואפשר לקבל את השבת רק על מלאכה אחת מסוימת
ולא על שאר מלאכות, כמו שנתבאר כן גם בט"ז (או"ח סימן רס' סק"ג).

אולם יש לחלק בויה, אך אם נאמר לעניין קבלת שבת עצמה דלאו נתנה לחצאין,
מ"מ ביום שיש בו שתי קדושים כגון של יה"כ בשבת או יו"ט של שבת אפשר
לחלק ולקבל רק אחת מהן, ובמקום אחר הארכתי בויה (עיין "הרץ-צבי" או"ח ח"א
סימן קלט) והבאתי שם בשם הגאון מוהרי ענגל "גלויניה-הש"ס" (יום פ"א) דאין
מושיע בתוספת-שבת קבלת לחצאין, ומצדך שם דה"ה ביום יה"כ של להיות בשבת,
דאיינו יכול לקבל עליו את התוספת של אחד מהם בלבד. ויעיר"ש ב"גלויניה-הש"ס"

הררי קודש

והיה של שבת אם להקדים
אמירת ממור שיר ליום השבת לפני
שהחינו, או שהחינו קודם

4) וזהו ביום יה"כ של שבת דאיינו יכול לקבל התוס', של אחת מהן. בויה אפשר להסביר
את מחלוקת האחרוניים לעניין יה"כ של שבת אם להקדים אמרת ממור ליום השבת דהינו
שיקבל עלייו תוס' שבת קודם שמקבל תוס' יה"כ, או שהחינו קודם, דישית היב"ץ היא
לומר מומר שיר ליום השבת קודם שהחינו דהינו לקבל התוספת-שבת קודם שמקבל התוספת-
יה"כ. וב"מטה-אפרים" (סימן חירט) כתוב דשהחינו קודם. וראיתי ב"חלקת-יזאב" (סימן ל)
שמסביר שישית היב"ץadam יכול לקבל תוס' יה"כ מקודם א"כ שוב לא לחול עליו אח"כ קדושת
שבת לגמרי מטעם דאיין אישור חל על אישור, עי"ש. ולפי אנ"לDKבלת שבת לא נתנה
לחצאיין א"כ לא חל קבלתו של אחד מהם בלבד וא"כ רק לאחר שמקבל גם השניה חלין
שניהם יחד. ואפשר שותה שיטת המט"א, ובפרט לפי שאנו אומרים בחפילה זכה hari אני
מקבל עלי קדושת יה"כ וכבר קיבל עליו קדושת יה"כ בודאי שהוא יכול להקדים שהחינו.

שמיישב בזה דברי ה"תניא-ירובתי" (סימן עה) שכתב: ויזה"כ שחל להיות בשבת מפסיק שעודתו מבعد יום, ואין מקדשו על הcorn, לפי שלא חדש היום עדרין, והוא צריך להשפיך מבعد יום מאכילה ושתייה, עכ"ל. וצריך ביאור איך הוא שיקדש על הcorn דנחי דמתפלל אדם של שבת מע"ש ואומר קדשה על הcorn, היינו בדקבל עליון קדשות שבת, משא"כ כאן אי קבליה עליה הרי הוא יה"כ ואסור באכילה, וצ"ל דכונתו ג"כ נכ"ל לאפשר שיקבל לשבת ולא ליום"כ, ועכ"ז אין לו ל乾坤, דרך בשאר אוכל בע"ש מבועי" דאפשר לו להפסיק בסעודה עד תוך הלילה נחשבת סעודת שבת מפסק וקיבלו עליה, משא"כ כאן נדרש להשפיך מבועי" מאכילה קודם שהיתה השבת העצמי, لكن א"א שתוחשב סעודה שבת, וראית לזה דאל"כ יה"כ שחל להיות בשבת יהיב לקבל תוספת-שבת ולא דיוות"כ ויוכל בתוספת סעודה שבת ויוצא ידי סעודת שבת בלי איסור, עי"ש. אולם יש לדחות ראייה זו לפיה מה שהעלתי במקומות אחר דכיוון דאמרה תורה יענitem את נפשותיכם אף כshall בשבת א"כ ביטלה תורה מצוה של עונג שבת וזה. [עיין "הר-צבי" או"ח ח"א סימן קנה שהביא כן בשם תש"ו צ"ץ לובאויז (או"ח סימן לו) לענין שהיה מחייב לאכול ביום"כ שחל להיות שבת כוית, דגבי איסור יה"כ הוא חצי שיעור ל"ל דסובר ח齊י-שיעור מותר מן התורה].

ל

ב. באה דמשביעין את הכה"ג

בריש יומה בא דמשביעין את הכהן גדול, הקשו, הוא הו נשבע לבטל את המצויה ומה תועלת בשבעותו. ולענ"ד ניחא בפשטות, הא משנה ערוכה היא בשבעות (דף כת ע"א) דהנשבע לבטל את המצויה לוקה משום שבועת שוא, א"כ אם הוא צודק איך הוא נשבע לשוא, ומה לי שבועת שוא ומה לי שבועת בטוי. ויש רוצחים לתרץ דחל בכילול, דהא נשבע על כל עבודות היום, וזה אינו, מלבד דמתווע' שבועות (דף כד ע"א) נראה דלבטל אינו חל בכלל, עוד ייל דהא בשאר עבודות הוא נשבע לקיים וג"כ אינו חל. אלא דיש לעיין, דלענין הלאו חל, ואפשר דשייך בכלל [זה שאלה היא אם הגדר של איסור כולל זה או שמרבה איסור על האדם בדברים אחדים שלא היה בהם איסור כלל, אבל אם היה בהם איסור עפ"י שימוש איסור זה נאסרו ועכשו נאסרו מחמת איסור זה לא נקרה כלל, או שוגם בויה נקרה כולל משום שמרבה דברים אחרים שלא היה בהם איסור מחמת איסור הראשון]. ויש לפשט מזה שפיקו של מהריל"ד וצ"ל, אם מתוך שחל על איסור אחר הוה כולל.

חולת מסוי

עד השאי
הגה ספקו של
איסור, עי"ש.
זה דברי ה"בג"
סתור קצת את
הגנה מעין
בספר "ישועת"
דכיוון דרשאי
ושתת הים, א
תענית כלל דה
ובמקומות א
חדש הרשב"
הוואיל ואשתרי
ומתרץ דיל"ד
יפת תואר לאו
שאחו בולמוס
הרי שדייק הר
לאחר. שייארו
הבריא הדרא
אה"כ ה
הנ"ל, עי"ש.
שם במשנה ט
שייארו עניין
בנ"ל.